

ประโยค ป.ธ. ๙
แปล ไทยเป็นมคธ
สอบ วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๘

๑. ในปาฏิหาริย์ทั้ง ๒ อย่างนั้น ภิกษุผู้มีฤทธิ์นี้ต้องการทำอาวิภาว-
ปาฏิหาริย์จึงทำที่มีค้ำให้สว่างบ้าง ทำสิ่งทีกำบังให้เปิดเผยบ้าง ทำสิ่งที่ไม่อยู่
ในแนวสายตาให้อยู่ในแนวสายตาบ้าง ๆ ทำอย่างไร ๆ ก็ภิกษุรูปนี้ ต้องการจะ
ทำตนเองก็ตาม ผู้อื่นก็ตาม(ให้เป็น)โดยประการที่แม้ถูกบางสิ่งบดบังไว้
หรือแม้ยืนอยู่ไกล ก็มองเห็นได้ ออกจากฆานที่เป็นบาทแล้ว ก็น้อมนิกบกรรม
ไปว่า ที่มีค้ำนี้จงกลายเป็นที่สว่าง หรือว่า ที่กำบังนี้ จงเป็นที่เปิดเผย หรือว่า
สิ่งที่ไม่อยู่ในแนวสายตา จงอยู่ในแนวสายตา แล้วอธิษฐานตามนัยที่กล่าวไว้
แล้วนั้นแล ๆ พร้อมกับจิตอธิษฐาน (ทุกอย่าง) ก็จะเป็นตามที่อธิษฐานทันที ๆ
คนอื่น ถึงแม้จะยืนอยู่ไกล ก็มองเห็นกันได้ ๆ ฝ่ายตนเอง อยากจะเห็น
ก็เห็นได้ ๆ

ถามว่า ปาฏิหาริย์นั้น ใครเคยทำ ๆ ตอบว่า พระผู้มีพระภาคเจ้า ๆ
จริงอยู่พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้อันนางจุลสุภัททากราบทูลนิมนต์ เมื่อเสด็จจาก
เมืองสาวัตถีสู่เมืองสาเกตุ อันมีระยะทาง ๗ โยชน์ (พร้อม) ด้วยเรือนยอด ๕๐๐
หลังที่พระวิสุกรรมเทพบุตรเนรมิตถวาย ได้ทรงอธิษฐาน โดยที่ชาวเมือง
สาเกตุมองเห็นชาวเมืองสาวัตถีได้และชาวเมืองสาวัตถีก็มองเห็นชาวเมือง
สาเกตุได้ ๆ พระองค์เสด็จลงตรงกลางพระนครที่เดียวแล้วทรงแยกแผ่นดิน
ออกเป็น ๒ ฝ่าย(เผยให้เห็นลงไป) กระทั่งถึงอเวจีมหานรก และทรงแหวก
อากาศ(ส่องให้เห็นขึ้นไป) กระทั่งถึงพรหมโลก ทรงแสดงแล้ว ๆ

๒. ก็ภิกษุผู้มีฤทธิ์ ใครจะไปดั่งนั้น พึงเข้าอากาศสถิตออกแล้ว
นึกห่วงถึงฝา กำแพง ภูเขาลูกใดลูกหนึ่งในบรรดาภูเขาสิเนรุและภูเขาจักรวาล
ก็ตาม ทำกรรมไปพลางอธิษฐานไปพลางว่า จงเป็นอากาศ ๆ ก็จะเป็นอากาศ
ไปทันที ๆ สำหรับผู้ใครจะลงไปข้างล่าง หรือผู้ใครจะขึ้นไปข้างบน ก็จะมี

(ลักษณะ)เป็นโพรงให้ ๆ สำหรับผู้ปรารถนาจะละดวงไป ก็จะเป็นช่องให้ ๆ เธอแม้จะไปในโพรงหรือช่องนั้นได้อย่างไม่ติดขัด ๆ ส่วนพระติปิฎกจูฬกยเถระกล่าว (คัดค้าน) ในการทำปาฏิหาริย์ข้อนี้ว่า ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย การเข้าอากาศสถิน มีประโยชน์อะไร (มีอันประสงค์อย่างไร) ท่านผู้มีฤทธิใครจะเนรมิตรูปสัตว์ต่าง ๆ มีช้างและม้า เป็นต้น ก็จะต้องเข้าสถินสัตว์มีกสถินช้างกสถินม้า เป็นต้นด้วยหรือ ความเป็นผู้เชี่ยวชาญในสมบัติ ๘ เพราะทำปฏิกกรรมในกสถินอย่างใดอย่างหนึ่งต่างหาก เป็นสำคัญ ผู้เชี่ยวชาญในสมบัติ ๘ ปรารถนา (จะให้เป็น) สิ่งใด ๆ ก็จะเป็นสิ่งนั้น ๆ เองแหละ มิใช่หรือ? ภิกษุทั้งหลาย ทักท้วงว่า ท่านขอรับ อากาศสถินนั้นแหละมาในพระบาลี เพราะเหตุนี้ การเข้าอากาศสถินนั้น ควรกล่าวถึง โดยแท้ ๆ พระบาลีในข้อนี้ ดังนี้ ภิกษุผู้มีฤทธิ มักเป็นผู้ได้อากาศสถินสมบัติอยู่ โดยปกติ ท่านน้อมนึกถึง นอกฝา นอกกำแพง นอกภูเขา ครั้นน้อมนึกแล้วก็อธิษฐานด้วยญาณว่า ของงเป็นอากาศ ก็จะเป็นอากาศไป(ทันที) เธอไปนอกฝา นอกกำแพง นอกภูเขาได้ อย่างไม่ติดขัด พวกมนุษย์ ผู้ไม่มีฤทธิโดยปกติ ย่อมไปในที่ไม่มีอะไรขวางกั้น ไม่มีอะไรล้อม อย่างไม่ติดขัด ฉันทใด ภิกษุผู้มีฤทธิ สำเร็จเจโตวิสัยแล้ว ก็ฉันทนั้นเหมือนกัน ย่อมไปนอกฝา นอกกำแพง นอกภูเขาได้อย่างไม่ติดขัด จุขไปในอากาศได้ ฉะนั้น ๆ

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ. ๙
แปล ไทยเป็นมคธ

๑. ตตฺรารยํ อิทฺธิมา อาวิกาว่า กาคฺคาโม อนฺธการํ วา อาโลกํ กโรติ
ปฺปิจฺจนฺนํ วา วิวฺภูํ อนาปาถํ วา อาปาถํ กโรติ ฯ กถํ ฯ อยํ หิ ยถา
ปฺปิจฺจนฺนโนปิ ทูเร จิตฺตํ วา ทิสฺสติ เหวํ อตฺตนาณํ วา ปรี วา กาคฺคาโม
ปาทกชฺฌานโต วุฏฺฐาย อิทํ อนฺธการญฺจนาณํ อาโลกชาตํ โหตุติ วา อิทํ
ปฺปิจฺจนฺนํ วิวฺภูํ โหตุติ วา อิทํ อนาปาถํ อาปาถํ โหตุติ วา อาวชฺชิตฺวา
ปริกมมํ กตฺวา วุตฺตนเยเนว อธิฏฺฐาติ ฯ สห อธิฏฺฐานจิตฺเตน ยถาธิฏฺฐิตเมว
โหติ ฯ ปเร ทูเร จิตฺตํ ปสฺสนฺติ ฯ สยมฺปิ ปสฺสิตฺตคาโม ปสฺสติ ฯ

เอตํ ปน ปาฏิหาริยํ เกน กตฺตพฺพพฺพนฺติ ฯ ภกฺวตา ฯ ภกฺวา หิ
จฺจลตฺถกทฺทาย นิมนฺตโต วิสฺสูกมฺมฺนา นิมนฺเตหิ ปญฺจหิ กุฏฺฐาคารสเตหิ
สาวตฺถโต สตฺตโยชนพฺพนฺตํ สาเกตํ กจฺจนฺโต ยถา สาเกตนครวาสิโน
สาวตฺถีวาสิเก ปสฺสนฺติ สาวตฺถีวาสิโน จ สาเกตนครวาสิเก ปสฺสนฺติ เหวํ
อธิฏฺฐาติ ฯ นครมชฺฌเมว โอตฺริตฺวา ปจฺวี ทฺวิธา ภินฺทิตฺวา ยาว อวีจึ อากาสจ
ทฺวิธา วิยฺหิตฺวา ยาว พฺรหฺมโลกํ ทสฺเสสิ ฯ

๒. เอตํ คนฺตฺกามเนน ปน อากาสกสิณํ สมาเป็นชฺชิตฺวา วุฏฺฐาย กุทฺทํ
วา ปาการํ วา สีนฺเรจฺจกฺวาเพสฺสุปี อณฺณตฺรํ ปพฺพตํ วา อาวชฺชิตฺวา
กตฺปริกมฺเมเนน อากาโส โหตุติ อธิฏฺฐาตพฺโพ ฯ อากาโสเยว โหติ ฯ อโ
โอตฺริตฺกามสฺส อุทฺธํ วา อาโรหิตฺกามสฺส สฺสูโร โหติ ฯ วินิวิชฺฌิตฺวา
คนฺตฺกามสฺส ฉิทฺโท ฯ โส ตตฺถ อสชฺชมาโน กจฺจติปิ ฯ ติปฺปิกฺกจฺจพฺภยตฺถโร
ปนตฺถถาห อากาสกสิณสมาเป็นชฺชนํ อวฺุโส กิมตฺถิยํ (กิมานิสํสํ) ก็ หตฺถิอสุสาทีนึ
อภินิมฺมิตฺตคาโม หตฺถิอสุสาทีกสิณานึ สมาเป็นชฺชติ นนฺุ ยตฺถ กตฺถจึ กสิณ
ปริกมมํ กตฺวา อญฺจสมาเป็นชฺชิตฺวาวิเวว ปมาณํ ยํ ยํ อิจฺจติ ตํ ตเวว
โหตีติ ฯ ภิกฺขุ อาหํสุ ปาลียา ภนฺเต อากาสกสิณเยว อากตํ ตสฺมา อวสฺสเมตํ
วตฺตพฺพนฺติ ฯ ตตฺรารยํ ปาลี ปกฺติยา อากาสกสิณสมาเป็นชฺชิตฺวา ลากึ โหติ

ติโรกฺุฑฑํ ติโรปการํ ติโรปพุดํ อวชฺชติ อวชฺชิตฺวา ฌาณน อธิฏฺฐาติ
อากาโส โหตุติ อากาโส โหติ โส ติโรกฺุฑฑํ ติโรปการํ ติโรปพุดํ
อสชฺชมาโน คจฺจนฺติ ยถา มนุสฺสา ปกฺติยา อนิทฺธิมนฺโต เกนจิ อนาวญฺเญ
อปริกฺขิตฺเต อสชฺชมานา คจฺจนฺติ เอวเมว โส อิทฺธิมา เจโตวสิปฺปตฺโต
ติโรกฺุฑฑํ ติโรปการํ ติโรปพุดํ อสชฺชมาโน คจฺจนฺติ เสยฺยถาปี
อากาเสติ ฯ
